Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 04/11/2019 - 00:00

2Ma 7,1-2.9-14
2Te 2,16-3,5
Lc 20,27-38

"Tres visions del "més enllà" *(que alguns ja ens fem grans...!)*

Avui l'evangeli ens presenta (i ben jocosament!) la incredulitat dels saduceus sobre el Cel que s'enriuen de les ingenuïtats d'alguns dels pietosos fariseus.

Els primers diuen: no hi ha cel, els segons pensen en un cel de xauxa i materialista: com el nostre món, però millor i arregladet. Jesús va molt més enllà: el cel és la plenitud de la creació, quan "som iguals als àngels i som fills de Déu"!

1. Els aristòcrates Saduceus: "cel? de què vas! pures falòrnies vostres"

Els saduceus provoquen Jesús amb una novel·leta ingènua d'una vídua que es torna a casar. Els teòlegs saduceus es gloriaven de conèixer amb exactitud el pensament de Moisès i de menysprear el que ells consideraven novel·les apocalíptiques de judicis i resurreccions. No acceptaven el pensament del profetes d'Israel i les reflexions teològiques dels darrers segles sobre la resurrecció. (Notem que el tema té gran interès per al lector grecoromà els dies de Lluc, que viu un ambient que rebutja la resurrecció dels morts).

Els saduceus gent rica i enriquida amb el negoci del Temple, el seu problema no és la retribució a l'altra vida, ja la reben prou en la present. Fan una lectura literal de la Llei de Moisès i refusen la resurrecció.

Diuen els saduceus: Cel?, de què vas!. No ens interessa el tema! Quines representacions tan "naïf" les que feu del vostre ce!

Els saduceus són un grup religiós significatiu i ben situat, al costat d'altres grups com els fariseus, els apocalíptics, els essenis, els baptistes, etc. L'Israel dels dies de Jesús era ben plural de maneres de ser, costums i creences. El saduceus no creuen en cels, ni en el més enllà, com hi creuen fariseus i molts altres jueues. Ells creuen en Déu, però no en el "més enllà".

I avui ens diverteixen amb una historieta jocosa i grotesca que, al seu entendre, mostra que és impossible que hi hagi cel: una viuda que s'ha anat casant successivament amb cadascun dels seus cunyats que tots han anat morint; en el cel, qui serà el seu espòs si tots set ho han estat? Aquesta juguesca els fa dir: "veieu com això del cel no té cap sentit!". Per ells, la veritat és que "no hi ha altre món, tot es juga aquí".

Potser avui en dia n'hi ha molts de saduceus...! Enganxats a la terra, al que és palpable... Només ens mana l'ara i aquí, perdem la visió de futur i d'utopia. Encaixem la finitud estoicament, no sabem mirar enlaire, som de volada curta ("el vuelo gallináceo"). Parlar del cel és impertinent ("de què vas tiu!") i objecte de la burleta, com fan els saduceus..

Això és creure en un cel molt prosaic... buidat d'Utopia: "más vale pájaro en mano!"

2. Algunes pietats ingènues dels fariseus: un cel de Xauxa

Els fariseus i bona majoria del poble sí que creuen en la resurrecció, però se n'han fet una imatge a cops ingènua (potser com força gent avui dia) que porta a no creure-hi, i que devia exasperar als saduceus. Se n'han fet una imatge molt materialista, com una mena de "reanimació" del cos, suposen la continuïtat entre aquest món i el proper. Un famós rabí fariseu arribava a ensenyar que la dona en el cel tindria el goig de donar a llum cada dia, la gaubança de tenir un fill seria portada a l'extrem. Manera ben grotesca de concebre la resurrecció.

La veritat és que les bajanades d'aquest rabí, les disneylàndies celestials que alguns esperen, fan que la persona il·lustrada no pugui creure en el cel. Imaginen el cel com aquest món, però... més maco! Com un paradís de xauxa, un altre món com aquest, però lliure de dolors, pressions, conflictes. La síntesi de totes les coses que he desitjat en aquesta vida.

Per tant aquests no pensen en el "Cel" sinó en la "Terra". Per això Joan Maragall demanava uns nous ulls per veure: "obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans per contemplar la vostra faç immensa. Sia'm la mort una major naixença!".

3. El cel de Jesús: L'home i dona esdevinguts "déu", "fills en el Fill"

La resposta de Jesús desfà les concepcions grotesques de resurrecció incapaces de captar la diferència radical entre la vida terrestre i la Vida nova, la discontinuïtat entre ambdues: la resurrecció serà no conèixer la mort, una vida del tot recreada. La resurrecció cristiana és tota una altra cosa. (El teòleg Pau ho formularà preciosament a 1Cor 15,35-44, on fa notar que la llavor no pot ni imaginar que serà l'espiga granada.).

Déu ha creat l'home i la dona perquè siguin "imatge" seva, com qui diu: "déus com ell". Els ha creat perquè tinguin la seva plenitud, de vida, de goig, perquè siguin com una mena de "còpia" de Déu. Els ha fet fills, i no de paraula, sinó de debò. Els ha fet hereus... de totes les seves riqueses, Déu els ha donat tota la seva herència: ell mateix!

La nostra "herència", el món de Déu que esperem, la vida que anomenem "l'altra vida" (perquè no tenim paraules per anomenar-la), certament que és una situació agradable, plaent, però no la mirem amb ulleres mundanes, és d'un altre paradigma, d'unes altres coordenades, més enllà de les nostres coordenades espacio-temporals. És la perfecta unió amb Déu. Unió amb la font de la vida (xopats de VIDA, regalimant la vida de Déu, regalimant Déu). És la immersió en el Misteri de Déu, la plenitud del ser, de la pau, de l'amor amb tota la seva tendresa...

Nosaltres voldríem que Jesús ens donés una fotografia del Cel (en el fons volem una fotografia materialista com la que critiquen els saduceus). Jesús no descriu el cel... l'insinua. Jesús ens fa olorar el "misteri" del cel.

O potser: Jesús és el Cel mateix...! Els seus deixebles experimentaren que amb Jesús eren llançats a quelcom infinit, etern, que rebien capacitat de somniar que un altre món és possible, el món on regna Déu.

Nosaltres creiem que Déu s'ha pres seriosament l'home, que l'ha fet fill i hereu. Creiem que hi ha Cel on Déu ens acull i ens abraça, on som combregat per Déu.

"On és oh mort la teva victòria!"

ETIQUETES

CEL RESURRECCIÓ MORT FARISEUS SADUCEUS FILLS VIDA